

Fimmtudaginn 15. júní 1989.

Nr. 217/1989. **Lúðvík Gizurarson**

gegn

Útvegsbanka Íslands hf.

Kærumál. Uppboð. Kæruheimild. Frávísun.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Þór Vilhjálmsson, Benedikt Blöndal og Bjarni K. Bjarnason.

Sóknaraðili skaut máli þessu til Hæstaréttar með kæru 30. maí 1989, sem hingað barst 8. júní. Greinargerð sóknaraðila er dagsett 14. júní og barst þann dag. Þar krefst hann þess, að hinum kærða úrskurði verði hrundið og uppboðsmálinu vísað frá uppboðsrétti Reykjavíkur. Þá krefst hann málskostnaðar í héraði og kærumálskostnaðar.

Varnaraðili krefst þess aðallega, að kærumáli þessu verði vísað frá Hæstarétti, en til vara, að hinn kærði úrskurður verði staðfestur. Hann krefst kærumálskostnaðar.

Hinn kærði úrskurður er um það, hvort uppboð skuli yfirleitt fram fara eða ekki. Samkvæmt 21. gr., 1. mgr., 4. tölulið a, laga nr. 75/1973, um Hæstarétt Íslands, sætir úrskurður í þessu efni ekki kæru. Ber því að vísa máli þessu frá Hæstarétti.

Dæma ber sóknaraðila til greiðslu kærumálskostnaðar svo sem í dómsorði greinir.

D ó m s o r ð:

Máli þessu er vísað frá Hæstarétti.

Sóknaraðili, Lúðvík Gizurarson, greiði varnaraðila, Útvegsbanka Íslands hf., 8.000,00 krónur í kærumálskostnað.

Úrskurður uppboðsréttar Reykjavíkur 18. maí 1989.

I.

Mál þetta var tekið til úrskurðar að loknum munnlegum málflutningi 9. þ.m. Sóknaraðili er Útvegsbanki Íslands hf., kt. 440587-2169, Austurstræti 19, Reykjavík.

Varnaraðili er Lúðvík Gizurarson, nnr. 6184-3922, Grenimel 20, Reykjavík.

Krafa sóknaraðila er sú, að fram fari hið fyrsta fyrirhuguð nauðungarsala á fasteigninni nr. 20 við Grenimel, Reykjavík, neðri hæð og einu herbergi í kjallara. Auk þess verði varnaraðila gert að greiða sóknaraðila málskostnað samkvæmt gjaldskrá LMFÍ.

Krafa varnaraðila er sú, að synjað verði um framhald uppboðsmálsins og því vísað frá. Við munnlegan málflutning kom fram sú varakrafa, að uppboðshaldari ákvæði nauðungarsölu á eigninni með hæfilega löngum fresti.

Þá krefst varnaraðili málskostnaðar í máli þessu.

II.

Hinn 18. febrúar 1986 gaf varnaraðili út skuldabréf, sem tryggt var með 7. veðrétti í eigninni Grenimel 20, neðri hæð auk eins herbergis í kjallara, eignar varnaraðila og Valgerðar Einarsdóttur. Samkvæmt veðskuldabréfi þessu skyldi varnaraðili endurgreiða lánið með 12 afborgunum á þriggja mánaða fresti, í fyrsta skipti 10. maí 1986.

Með uppboðsbeiðni, dags. 3. desember 1986, óskaði sóknaraðili uppboðs á eigninni á grundvelli skuldabréfs þessa, sem þá var í vanskilum. Uppboðsbeiðnin var sameinuð eldra uppboði við fyrirtækt í uppboðsrétti 14. janúar 1987. Frá þeim tíma hefur uppboðsmál þetta verið tekið fyrir alls 11 sinnum, en sölu jafnan frestað að beiðni varnaraðila, eftir því sem fram kemur í greinargerð sóknaraðila. Við fyrirtækt málsins í uppboðsrétti 16. mars sl. synjaði sóknaraðili varnaraðila um frekari fresti og krafðist sölu á eigninni. Með bréfi, dagsettu sama dag, mótmælti varnaraðili fyrirhugaðri sölu eignarinnar og taldi, að réttur sóknaraðila til nauðungaruppboðs á eigninni væri niður fallinn vegna tómlætis.

Ágreiningsefni þetta var tekið fyrir í uppboðsrétti 21. mars sl., og var þá ákveðið að reka um ágreininginn sérstakt uppboðsréttarmál.

Af hálfu sóknaraðila er því haldið fram, að allir þeir frestir, er veittir hafi verið fyrir uppboðsrétti við uppboðsmeðferð, hafi verið fyrir brýna beiðni varnaraðila. Það hafi því ekki verið um að ræða, að sóknaraðili hafi sýnt „viljaleysi“ við innheimtu uppboðskröfu sinnar, eins og varnaraðili haldi fram. Tilefni mótmæla varnaraðila sé synjun um frekari frest. Það fái því ekki staðist, að sóknaraðili hafi glatað rétti sínum með þeim hætti. Að öðru leyti sé þeim málsástæðum varnaraðila, er lúta að því, að réttur sóknaraðila sé vafasamur, vísað á bug og bent á, að ekki verði séð, hvernig frestur á málinu hafi valdið slíkum vafa.

Í greinargerð varnaraðila er frá því greint, að hann hafi verið að vinna „að lausn málsins“. Þar sem málið hafi mátt bíða þrjú ár, hafi það alveg eins getað beðið nokkra mánuði í viðbót, svo að honum gæfist kostur á að leysa það án uppboðs og án þeirra spjalla á lánstrausti, sem auglýsing

í dagblöðum veldur. Síðan segir orðrétt í greinargerðinni: „Fyrst Útvegsbankinn vildi ekki veita mér neinn frest, sem talandi væri um, á uppboðsþingi 16. mars 1989, er ekki önnur leið fær til að veita mér hann en frávisun.“ Þá er á það bent, að ákveða megi sölu, úr því sem komið sé, t.d. eftir sex mánuði eða seint á þessu ári. Telst þetta rökstuðningur fyrir varakröfu varnaraðila.

Auk þessara atriða telur varnaraðili, að aðrar málsástæður eigi að varna framgangi uppboðsins, svo sem að ekki komi fram í greinargerð sóknaraðila, að hann hafi greitt inn á skuldina 50.000,00 kr. 18. nóvember 1987. Þá sé málið vanreifað af hálfu sóknaraðila, og eigi að vísa því frá af þeim sökum.

III.

Uppboðsheimild sóknaraðila er skuldabréf, þar sem íbúðin að Grenimel 20, neðri hæð og eitt herbergi í kjallara, er veðsett Útvegsbanka Íslands hf. til tryggingar skilvisri og skaðlausri greiðslu skuldar varnaraðila, upphaflega 400.000,00 kr. Upplýst er í málinu, að varnaraðili greiddi 50.000,00 kr. inn á skuldina 18. nóvember 1987, en hefur ekki síðan þá boðið frekari greiðslu.

Krafa varnaraðila um „frávisun“ uppboðsmálsins beinist að rekstri þess fyrir uppboðsrétti, þar sem hann telur, að ítrekaðir frestir á uppboðssölu eigi að valda því, að byrja verði málið að nýju.

Í 4. gr. laga nr. 57/1949, um nauðungaruppboð, segir, að ákvæði laga nr. 85/1936, m.a. um fresti, taki og til uppboðs, eftir því sem við geti átt. Mál þetta var fyrst tekið fyrir í uppboðsrétti 14. janúar 1987, og var það samtals tekið fyrir fjórum sinnum það ár og fimm sinnum árið 1988 og aðeins stuttur frestur veittur hverju sinni. Á þessu tímabili var málið tekið óslitið fyrir í uppboðsrétti, fyrirtektir skráðar í þingbók og þing sótt af hálfu uppboðsbeiðanda, þ.e. sóknaraðila í máli þessu. Að öllu jöfnu var mætt af hálfu uppboðspola fyrir uppboðsrétti, en þó kom fyrir, að þing-sókn féll niður af hans hálfu. Ákvörðun um sölu eignarinnar var þó ætíð frestað að beiðni uppboðspola og með samþykki uppboðsbeiðanda. Þá kemur það glögglega fram í greinargerð varnaraðila, að tilefni mótmæla við ákvörðun á sölu sé synjun um enn frekari frest.

Það er álit réttarins, að margendurteknir frestir málsins hafi hér verið heimilir, enda þeir notaðir af varnaraðila til að freista þess að semja um skuldir sínar og selja eignina frjálstri sölu, eins og fram kemur í greinargerð hans. Á sú málsmeðferð ekki að varða sóknaraðila réttarspjöllum. Þá þykja aðrar þær málsástæður, er varnaraðili hefur haft uppi í máli þessu, ekki standa því í vegi, að sala eignarinnar fari fram, svo sem hugleiðingar hans um, hvaða vaxtafót skuli nota við útreikning vaxta af skuldinni, en það

biður úthlutunar uppboðsandvirðis, ef af sölu verður. Þá er ekki fallist á þá fullyrðingu varnaraðila, að fjárhæð kröfu sóknaraðila sé óglögg, en varnaraðili hefur ekki boðið greiðslu skuldarinnar. Ber því að hafna kröfum varnaraðila í málinu.

Eftir þeirri niðurstöðu ber varnaraðila að greiða sóknaraðila málskostnað, sem hæfilegur þykir 20.000,00 krónur.

Valtýr Sigurðsson borgarfégeti kvað upp úrskurð þennan.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu varnaraðila, Lúðvíks Gizurarsonar, að synjað verði um framhald nauðungarsölu á eigninni Grenimel 20, neðri hæð auk herbergis í kjallara, er hafnað.

Varnaraðili greiði sóknaraðila, Útvegsbanka Íslands hf.; 20.000,00 kr. í málskostnað innan 15 daga frá birtingu úrskurðarins að viðlagðri aðför að lögum.
